

Junichiro Tanizaki

Moartea lui O-Tsuya

Traducere din limba japoneză și note
de Magdalena Ciubăncan

POLIROM
2017

În perioada în care Shinsuke locuia încă în casa părinților săi din Asakusa, mersese de câteva ori la un cunoscut de-al tatălui său, un impătimit de jocuri de noroc pe nume Kinzō, care locuia la Narihira, în Honjo. Neștiind unde altundeva să se ducă, s-a îndreptat într-acolo. În tinerețe, Kinzō dusesese o viață plină de peripeții, dar de vreo doi-trei ani încoace, de când trecuse de cincizeci de ani și făcuse și puțină avere devenind în același timp și mai cumpănit, era de o generozitate și de o larghețe rar întâlnite în meseria lui de negustor. Convins că unei astfel de persoane i se poate destăinui fără teamă, Shinsuke i-a povestit în mare ce se întâmplase și, promițându-i că se va preda

imediat ce o va întâlni pe O-Tsuya, l-a rugat să-l primească în casa lui până atunci. Cu toate acestea, deși mărturisise că-l omorâse pe Santa, nu suflase un cuvânt despre uciderea nevestei lui Seiji.

— Shinsuke, ți-am ascultat rugămintea, dar e ceva ce nu pricep în povestea ta. Ai zis că ai fugit de îndată ce l-ai omorât pe Santa, dar deși trupul ți-e plin de răni, pe haine n-ai nici măcar o pată de sânge. Cum se face asta oare? i-a spus Kinzō de cum a auzit întâmplarea.

Luat pe nepregătite, Shinsuke a început să tremure. Credea că se spălase bine înainte să fugă din casa lui Seiji, dar prins la îngheșuială, observa acum nu doar că îi rămăsese sânge pe sub unghii și prin cutele de la gât, dar și că perciunii din partea stângă a feței se întăriseră de la sângele întărit ca un lipici. Prins cu ocaua mică, a trebuit să-și spună toată povestea, fără ascunzișuri.

— Mă gândeam eu că așa ceva trebuie să se fi întâmplat... Acum, că am priceput totul, nu pot decât să te primesc la mine și să pornim împreună s-o căutăm pe O-Tsuya. Dar, înainte de toate, să ne înțelegem: îndată ce te întâlnești cu fata asta, te predai. Am trăit și eu o vreme când am omorât o dată sau de două ori și îți spun că odată ce-ai prins gustul, nu te mai oprești așa ușor. Poate că mai demult erai sfios și rușinos, dar acum s-a zis cu asta. Iar în lumea noastră, atunci când nu ți-e teamă de nimic, ești în stare de multe! Shinsuke, tu ești acum la o răscruce. Dacă nu stai să judeci bine, o să aluneci lesne pe calea cea rea și o să ajungi o ființă îngrozitoare! Poate că sună nemilos când îți spun să te predai, fie că-ți place, fie că nu, dar să-ți scapi pielea n-o să aducă nimic bun, nici pentru tine, nici pentru lume, ci dimpotrivă. N-o să te ducă decât la alte crime.

Shinsuke nu izbutea să priceapă bine sensul acestui avertisment. Cum el își spovedise păcatele de bunăvoie înaintea lui Kinzō, hotărârea lui era luată și nu exista nici un motiv de îngrijorare legat de ce urma să se întâmple. Cu toată sinceritatea, jură din nou că se va preda.

Redeveni apoi băiatul liniștit de dinainte, ca și cum fiara ce pentru o clipă se dezlănțuise fusese domesticită din nou. Cele petrecute în noaptea aceea îi păreau ca un vis în care fusese posedat de un demon. Au mai vorbit și ca Shinsuke să meargă la un frate de cruce de-al lui Kinzō, care locuia la Ōmiya, în Bushū, până se vor liniști lucrurile, dar astfel se risipeau toate șansele de a o mai întâlni pe O-Tsuya. Oricum, din fericire, cele petrecute în seara aceea nu făcuseră mare vâlvă. În dimineața zilei de după fuga lui Shinsuke, Kinzō a ieșit la plimbare ca și cum nimic nu s-ar fi

întâmplat și a trecut prin fața casei seniorului Hosokawa. Balta de sânge fusese însă spălată de ploaia din acea noapte, nu se zărea nicăieri umbrela pe care tânărul spunea că o aruncase, singurele urme rămase fiind niște bucățele călcate în picioare din cutia de gustări pe care i-o luase lui O-Tsuya ca suvenir din Kawachō. Cât despre Seiji, se pare că acesta credea că Santa, după prima ispravă, îi furase banii și-i omorâse nevasta, iar acum era fugar pe undeva. Așa că nu era nici un motiv de îngrijorare cum că Seiji l-ar putea acuza, căci, și dacă cei doi s-ar fi întâlnit față în față, acesta ar fi rămas probabil mut de mirare. Toate acestea Kinzō le-a aflat dintr-o discuție purtată cu multă grijă cu un prieten de-al lui, căpitan de vas. L-a pus atunci pe Shinsuke să arunce veșmintele pe care le avea și i-a dat niște haine de-ale lui, i-a făcut pe față niște alunițe cu cerneală neagră, după care l-a trimis să

treacă prin toate colțișoarele din Fukagawa, deghizat ziua în negustor de sandale, iar seara în vânzător ambulant de tăieței.

În acest răstimp, a venit și sărbătoarea Anului Nou. Shinsuke trecea în fiecare zi prin Takabashi, pe lângă casa lui Seiji. La nici douăzeci de zile de la dispariția soției sale, acesta și-a luat o a treia nevastă, iar afacerile îi mergeau bine, ca întotdeauna. Shinsuke era acum încredințat că O-Tsuya fusese vândută. Pentru orice eventualitate, a mers și în Tachibana, unde a aruncat o privire discretă printre perdelele *nōren* de la prăvălia fostului său stăpân. Se prea poate să fi fost doar închipuirea lui, însă nimic din ce se zărea în liniștea de acolo nu îl făcea să creadă că fata s-ar fi întors acasă. Se zvonea că de anul trecut, stăpânul, doborât de grija pentru soarta lui O-Tsuya, căzuse la pat. Copleșit de cele auzite, Shinsuke a înțeles în adâncul sufletului că de-acum încolo nu va mai putea pune piciorul în Tachibana.